



ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Štefanku a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Anny Petruľákovvej v právnej veci žalobcu: **Ing. B. P. – SKP A.** okres V., proti žalovanému: **Obec J.** okres V. zastúpenému JUDr. E. G. advokátom so sídlom v P., L. **o vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov**, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 14Cbi/18/2008-95 zo dňa 22. 10. 2008, takto:

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 14Cbi/18/2008-95 zo dňa 22. 10. 2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 331,94 Eur.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č. k. 14Cbi/18/2008-95 zo dňa 22. októbra 2008 rozhodol z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby podľa § 96 ods. 1 OSP o zastavení konania o určenie, že právne úkony medzi úpadcom A. a žalovaným Obcou J. na

základe Zmluvy o nájme dopravného mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001 sú voči konkurzným veriteľom neúčinné. S odkazom na ustanovenia § 15 ods. 1, 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „ZKV“) určil, že právne úkony medzi úpadcom A.. na základe Zmluvy o záložnom práve na nehnuteľnosť zo dňa 21. 05. 2003, Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na nehnuteľné veci zo dňa 28. 07. 2003, Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na hnutel'né veci zo dňa 28. 07. 2003, sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné a majetok patrí do konkurznej podstaty úpadcu. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Prvostupňový súd vydal napadnutý rozsudok po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, ktorý svojím rozsudkom č. k. 1Obo V 61/2006 zo dňa 30. júna 2008, právoplatným dňa 29. 07. 2008, rozhodol o zrušení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo 401/2005, 2Obo 18/2006, zo dňa 19. apríla 2006 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Cbi 134/2005-44 zo dňa 11. novembra 2005, a vrátení veci Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolaním napadol rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu. Za odvolací dôvod označil ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b) a f) OSP, pričom odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. b) OSP bližšie nešpecifikoval.

Odvolateľ sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne a zaviazže žalobcu k náhrade trov celého konania.

Na margo odvolania proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým prvostupňový súd z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby podľa § 96 ods. 1 OSP zastavil konanie v časti o určenie, že právne úkony medzi úpadcom A.. a žalovaným Obcou J. na základe Zmluvy o nájme dopravného mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001 sú voči konkurzným veriteľom neúčinné, uviedol, že súd vyhovel návrhu žalobcu na späťvzatie žaloby napriek nesúhlasu žalovaného z vážnych dôvodov, ktoré videl v tom, že v prípade Zmluvy o nájme dopravného mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001 ide o zmluvu, ktorú nie je možné oddeliť od následne uzatvorených troch zabezpečovacích zmlúv, t. j. Zmluvy o záložnom práve na nehnuteľnosť zo dňa 21. 05. 2003, Zmluvy

o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na nehnuteľné veci zo dňa 28. 07. 2003 a Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na hnutel'né veci zo dňa 28. 07. 2003. Vytkol súdu prvého stupňa, že sa neriadil právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v rozsudku č. k. 1Obdo V 61/2006 zo dňa 30. júna 2008 na strane 5, posledná veta, v ktorom dovolací súd konštatuje: „*Je však pravdou, že tieto zmluvy, ktorých sa právnej neúčinnosti žalobca dovoľáva, hoci boli uzavreté v posledných 3 rokoch pred začatím konkurzu, súvisia so zmluvou, a nie je ich možné oddeliť od zmluvy o prenájme dopravného mechanizmu, ktorá bola uzavretá skôr, ako v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu.*“ S ohľadom na uvedený právny názor dovolacieho súdu, sa odvolateľ domnieva, že prvostupňový súd nemal konanie zastaviť v časti, v ktorej žalobca vzal žalobu späť, ale v konaní mal pokračovať po právoplatnosti uznesenia a následne žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Odvolanie smerujúce proti výroku, ktorým súd prvého stupňa určil, že právne úkony medzi úpadcom A. na základe Zmluvy o záložnom práve na nehnuteľnosť zo dňa 21. 05. 2003, Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na nehnuteľné veci zo dňa 28. 07. 2003, Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na hnutel'né veci zo dňa 28. 07. 2003, sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné a majetok patrí do konkurznej podstaty úpadcu, odôvodnil žalovaný tým, že uvedené tri zmluvy nie je možné oddeliť od zmluvy o nájme dopravného mechanizmu, ktorej nemožno s úspechom odporovať, pretože, ako správne vyhodnotil dovolací súd, bola v prípade tejto zmluvy prekludovaná zákonná lehota stanovená v § 15 ods. 2 ZKV na podanie odporovacej žaloby. Odvolateľ poukázal na to, že zmluva o nájme dopravného mechanizmu je platným právnym úkonom, nakoľko jej relatívnej neplatnosti sa nikto nedovolal vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Podľa názoru žalovaného, zmluva o záložnom práve a obe zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva slúžia len na zabezpečenie platnej pohľadávky a jej príslušenstva vyplývajúcich z platnej zmluvy o nájme dopravného mechanizmu. Sú teda len právnym nástrojom na zabezpečenie platnej pohľadávky. Práve v ich neoddeliteľnosti od zmluvy o nájme dopravného mechanizmu vidí nedôvodnosť celej žaloby. Podporne k takto prezentovanému názoru, poznamenal, že sám súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku na strane 7, zaoberajúc sa otázkou úmyslu úpadcu ukrátiť veriteľa ako ďalšou z podmienok úspešnej odporovateľnosti žaloby, pri porovnávaní nepomeru medzi výškou pohľadávky žalovaného voči úpadcovi vzniknutej zo zmluvy

o nájme dopravného mechanizmu a kúpou tohto dopravného prostriedku, potvrdil neoddeliteľnosť zabezpečovacích zmlúv od zmluvy o nájme dopravného mechanizmu.

Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného podaním zo dňa 29. 01. 2009, v ktorom prezentoval nesúhlas s odvolaním považujúc jeho dôvody za nepodstatné. V súvislosti s odvolaním žalovaného proti napadnutej zastavujúcej časti rozsudku súdu prvého stupňa uviedol, že návrh na čiastočné späťvzatie žaloby v tejto časti podal riadiac sa právnym názorom vysloveným dovolacím súdom v rozsudku NS SR č. k. 1Obdo V 61/2006 zo dňa 30. júna 2008, podľa ktorého nebola v prípade zmluvy o nájme dopravného mechanizmu splnená jedna z podmienok úspešného odporovania právneho úkonu v zmysle § 15 ZKV. Vzhľadom k odvolaniu proti vyhovujúcemu výroku napadnutého rozsudku, vyjadril presvedčenie, že aj keď nie je možné uplatňovať neúčinnosť právneho úkonu ohľadom zmluvy o nájme dopravného mechanizmu pre uplynutie zákonnej trojročnej lehoty, v širšom kontexte je potrebné na ňu prihliadať, pretože bola základom pre tzv. tunelovanie, t. j. ukrátenie konkurzných veriteľov. Žalobca zastáva názor, že následne uzatvorené zmluvy, o neúčinnosti ktorých prvostupňový súd rozhodol, podstatným spôsobom dokonali ukrátenie konkurzných veriteľov. Podľa neho nie je preto možné len formálne konštatovať, že z dôvodu preklúzie prvej zmluvy o nájme dopravného mechanizmu pre jej neúčinnosť, nemôže prichádzať do úvahy ani účinnosť ďalších zmlúv, ktoré spadajú do trojročnej zákonom stanovenej lehoty za situácie, kedy došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. Názor dovolacieho súdu o tom, že zmluvy nie je možné oddeliť od zmluvy o nájme dopravného mechanizmu, si žalobca vysvetlil opačne ako žalovaný, a to tak, že pri posudzovaní neúčinnosti právnych úkonov nie je možné použiť formálne hľadisko, ale materiálne hľadisko, spočívajúce v tom, že práve prvá zmluva o nájme dopravného mechanizmu rozhodujúcim vplyvom umožnila uzatvorenie ďalších zmlúv, ktoré boli rozhodujúcim základom pre ukracovanie konkurzných veriteľov. Z uvedených dôvodov vyhodnotil napadnutý rozsudok ako správny a navrhol ho potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP ako vecne správne potvrdil.

Čo sa týka odvolania žalovaného proti výroku súdu prvého stupňa o zastavení konania v časti žaloby týkajúcej sa určenia, že právne úkony medzi úpadcom A. a žalovaným Obcou J.

na základe Zmluvy o nájme dopravného mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001 sú voči konkurzným veriteľom neúčinné, odvolací súd konštatuje správnosť a zákonnosť rozhodnutia prvostupňového súdu.

Podľa § 96 ods. 1 OSP, navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa § 96 ods. 2 OSP, súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa § 96 ods. 3 OSP, nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

V danom prípade, v zmysle citovaných ustanovení § 96 OSP, neprichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia § 96 ods. 3 OSP. K čiastočnému späťvzatiu návrhu došlo zo strany žalobcu na pojednávaní konanom dňa 22. 10. 2008 (č. l. 93) a dôvodom, pre ktorý sa žalobca rozhodol zobrať návrh v časti späť, boli závery dovolacieho súdu (č. l. 83: V prípade Zmluvy o nájme dopr. mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001 „... *nebola splnená jedna z podmienok na úspešné odporovanie právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 15 ZKV a ide o žalobu podanú v tejto časti právne nedôvodne.*“). Žalovaný prezentoval na tomto pojednávaní svoj nesúhlas s čiastočným späťvzatím žaloby. Ako dôvod uviedol, že v prípade všetkých 4 zmlúv (aj napriek tomu, že v prípade prvej z nich nie je splnená podmienka úspešnej odporovateľnosti) ide o zmluvy, ktoré sa nedajú od seba oddeliť. Svoju argumentáciu v prospech nezastavenia konania oprel o názor dovolacieho súdu prezentovaný v odôvodnení dovolacieho rozsudku na č. l. 83 posledná veta: „*Je však pravdou, že tieto zmluvy, ktorých sa právnej neúčinnosti žalobca dovoľáva, hoci boli uzavreté v posledných 3 rokoch pred začatím konkurzu, súvisia so zmluvou, a nie je ich možné oddeliť od zmluvy o prenájme dopravného mechanizmu, ktorá bola uzavretá skôr, ako v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu.*“ Prvostupňový súd správne nevzhladol tento dôvod žalovaného s nesúhlasom zastavenia konania v časti za dôvod vážny v zmysle cit. ust. § 96 ods. 2 OSP. Súhlasne s názorom súdu prvého stupňa obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku,

aj odvolací súd poznamenáva, že zastavením konania v uvedenej časti nie je žalovanému odopretá súdna ochrana, a ním tvrdený dôvod v prospech nezastavenia konania nie je dôvodom vážnym, t. j. takým, aký má na mysli ust. § 96 ods. 2 OSP. K nezastaveniu konania pre nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby dochádza iba vo výnimočných prípadoch. Prvostupňový súd svojím rozhodnutím o zastavení konania v časti rešpektoval žalobcu ako dominus litis, akceptoval žalobcovu dispozíciu s návrhom pri súčasnom zachovaní postupu podľa § 96 ods. 2 OSP. Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že dovolací súd mal na mysli opak toho, čo z názoru dovolacieho súdu vyvodil žalovaný, keď svoju argumentáciu v prospech nezastavenia konania odôvodňoval slovami dovolacieho súdu (vid' č. I. 83 posledná veta), a síce, že všetky 3 zabezpečovacie zmluvy nemožno považovať za odporovateľné práve z hľadiska súvislosti so zmluvou o nájme dopravného mechanizmu, ktorá bola dovolacím súdom jednoznačne vyhodnotená ako zmluva, pri ktorej nebola splnená jedna z podmienok na úspešné odporovanie právneho úkonu v zmysle § 15 ZKV a ide o žalobu podanú v tejto časti právne nedôvodne.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi prvostupňového súdu aj v napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku, t. j. vo výroku o určení právnej neúčinnosti právnych úkonov medzi úpadcom A.. na základe Zmluvy o záložnom práve na nehnuteľnosť zo dňa 21. 05. 2003, Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na nehnuteľné veci zo dňa 28. 07. 2003, Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na hnutel'né veci zo dňa 28. 07. 2003, voči konkurzným veriteľom, a určení, že majetok patrí do konkurznej podstaty úpadcu.

Podľa § 15 ods. 1 ZKV, konkurzný veriteľ alebo správca sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 6, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné. Toto právo má konkurzný veriteľ alebo správca aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

Podľa § 15 ods. 2 ZKV, odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy.

Súhlasne s názorom dovolacieho súdu, i odvolací súd uzatvára, že v prípade Zmluvy o nájme dopravného mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001 nie je možné úspešne sa domáhať

vyslovenia jej neúčinnosti voči konkurzným veriteľom, nakoľko nie je spôsobilá odporovateľnosti z hľadiska nesplnenia jednej z podmienok na úspešné odporovanie právneho úkonu v zmysle § 15 ods. 2 – 6 ZKV, a to, že tento právny úkon (uzavretie zmluvy o nájme dopravného mechanizmu) nebol urobený v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu (konkurz bol vyhlásený dňa 18. 08. 2005), ale skôr (29. 10. 2001), resp. v poslednom roku pred jeho začatím. Z tohto, tzv. časového, hľadiska nebolo preto možné zaoberať sa zmluvou o nájme dopravného mechanizmu (navyše, v tejto časti zobral žalobca žalobu späť a prvostupňový súd konanie v uvedenej časti zastavil), avšak z hľadiska širšieho kontextu všetkých odporovaných zmlúv, zohľadňujúc pritom princíp legálnej spravodlivosti, bolo na ňu nutné prihliadať. V prospech uvedeného svedčí aj nespochybniteľný právny záver jednoznačne vyslovený dovolacím súdom v jeho zrušujúcom rozsudku č. k. 1Obdo V 61/2006 zo dňa 30. júna 2008, o tom, že: *„Je však pravdou, že tieto zmluvy, ktorých sa právnej neúčinnosti žalobca dovoľáva, hoci boli uzavreté v posledných 3 rokoch pred začatím konkurzu, súvisia so zmluvou, a nie je ich možné oddeliť od zmluvy o prenájme dopravného mechanizmu, ktorá bola uzavretá skôr, ako v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu.“* Je totiž potrebné prihliadať na to, že pohľadávka vzniknutá zo Zmluvy o nájme dopravného mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001, t. j. nesplatená faktúra č. 13/2003, ktorou si žalovaný vyfakturoval nájomné v súvislosti so zmluvou o nájme dopravného mechanizmu (splatná dňa 12. 05. 2003), bola zabezpečená ďalšími tromi odporovanými zmluvami, ktorými sú Zmluva o záložnom práve na nehnuteľnosť zo dňa 21. 05. 2003, Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľným veciam zo dňa 28. 07. 2003 a Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľným veciam zo dňa 28. 07. 2003. Práve uvedené tri zmluvy sú zabezpečovacími zmluvami smerom k hlavnému záväzku, ktorým je v danom prípade Zmluva o nájme dopravného mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001. Tieto tri zabezpečovacie zmluvy, ktorých vyslovenia odporovateľnosti sa žalobca tiež, okrem vyslovenia odporovateľnosti zmluvy o nájme dopravného mechanizmu, dovoľáva, mali za následok zmenšenie majetku úpadcu a boli spôsobilé privodiť následok ukrátenia uspokojenia pohľadávok konkurzných veriteľov. Všetky tri zabezpečovacie zmluvy majú síce len akcesorickú (vedľajšiu, zabezpečovaciu) povahu, ale súvisia s hlavným, resp. zabezpečeným, právnym vzťahom medzi veriteľom a dlžníkom, ktorým je zmluva o nájme dopravného mechanizmu. A práve z tohto dôvodu je potrebné, z hľadiska širšieho kontextu, prihliadať a vychádzať zo zmluvy o nájme dopravného mechanizmu, hoc ju už nemožno považovať za odporovateľnú. Uvedené

vychádza aj z už citovaného právneho názoru dovolacieho súdu o neoddeliteľnosti zabezpečovacích zmlúv so zmluvou o nájme dopravného mechanizmu.

Prvostupňový súd sa správne vysporiadal s preskúmaním a posúdením splnenia predpokladov odporovacej žaloby v prípade určenia právnej neúčinnosti uvedených troch zabezpečovacích zmlúv voči konkurzným veriteľom. Argumentačne správne vyhodnotil splnenie všetkých troch podmienok uvedených v citovanom ustanovení § 15 ods. 1 a 2 ZKV.

Splnenie prvej podmienky spočívajúcej v tom, že dlžník urobil uvedené tri právne úkony (zabezpečovacie zmluvy) v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu je zrejmé, keďže konkurz bol vyhlásený dňa 18. 08. 2005 a zabezpečovacie zmluvy boli uzatvorené nasledovne: Zmluva o záložnom práve na nehnuteľnosť dňa 21. 05. 2003, Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k hnutel'ným veciam dňa 28. 07. 2003, Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľným veciam dňa 28. 07. 2003.

Úmysel ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, resp. veriteľov, ako druhého predpokladu odporovacej žaloby, mal súd prvého stupňa za preukázané zistením, že zabezpečovacími zmluvami nepochybne došlo k výraznému zmenšeniu majetku úpadcu a k ukráteniu konkurzných veriteľov. Pri otázke splnenia tohto predpokladu odporovacej žaloby, odvolací súd upresňuje, že v súdnej veci sú predpokladom podania odporovacej žaloby predovšetkým vymáhateľné pohľadávky konkurzného veriteľa uznané správcom konkurznej podstaty vo výške takmer 3,5 mil. Sk, medzi nimi Daňového úradu V. ., S., V., V. a. s. P. a D. ZP B., z toho pohľadávky daňového úradu s právnym oddeleného uspokojenia a ostatné pohľadávky zaradené do prvej triedy. V súvislosti s týmito odporovanými zmluvami je evidentné, že všetky tri zmluvy ukracujú uspokojenie vymáhateľných pohľadávok. Dlh voči uvedeným konkurzným veriteľom, tzn. daňovému úradu, Sociálnej poisťovni a zdravotným poisťovniam, je dlhom vzniknutým neplnením povinnosti riadne a včas platiť dane a odvádzať príspevky do sociálnej a zdravotných poisťovní. Skutočnosť, že Kúpnu zmluvou zo dňa 29. 10. 2001 si žalovaný ako kupujúci kúpil od úpadcu ako predávajúceho dopravný mechanizmus za dohodnutú kúpnu cenu 69 235 Sk vrátane DPH, a následne v rovnaký deň, t. j. tiež 29. 10. 2001 uzavreli totožní účastníci zmluvu o nájme toho istého dopravného mechanizmu, na základe ktorej vznikla žalovanému voči úpadcovi pohľadávka vo výške

2 466 000 Sk, nemožno vyhodnotiť inak, ako skutočnosť jednoznačne svedčiacu o úmysle ukrátiť prinajmenšom spomenutých veriteľov. Správne súdu prvého stupňa neunikol ani fakt, že rozdiel medzi kúpnu cenou (69 235 Sk vrátane DPH) a celkovou pohľadávkou vzniknutou v súvislosti s prenájom dopravného mechanizmu (2 466 000 Sk) je v značnom nepomere.

Z uvedených skutočností vyplýva zároveň splnenie aj tretieho predpokladu podania odporovacej žaloby, a to, že úmysel dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa musel byť druhej strane známy. Prvostupňový súd túto vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov vyvodil zo skutočností uvádzaných pri splnení druhej podmienky. Za účelom spresnenia a doplnenia odvolací súd podotýka, že z celého sledu, resp. postupu, na seba nadväzujúcich úkonov, počnúc uzatvorením Kúpnej zmluvy zo dňa 29. 10. 2001 a Zmluvy o nájme dopravného mechanizmu z toho istého dňa, pokračujúc vystavením a neuhradením faktúry č. 13/2003 zo dňa 02. 05. 2003, splatnej dňa 12. 05. 2003, ktorou si žalovaný vyúčtoval od úpadcu nájomné za prenájom dopravného mechanizmu celkovo za 9.824 hodín v sume 2 466 000 Sk, cez uzatvorenie troch zabezpečovacích zmlúv (Zmluvy o záložnom práve na nehnuteľnosť zo dňa 21. 05. 2003, Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na nehnuteľné veci zo dňa 28. 07. 2003 a Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva na hnutel'né veci zo dňa 28. 07. 2003), ktorých účelom bolo zabezpečenie pohľadávky vzniknutej na základe nesplatennej faktúry č. 13/2003 v sume 2 466 000 Sk, až po realizáciu uvedených zabezpečovacích zmlúv (v prípade Zmluvy o záložnom práve na nehnuteľnosť zo dňa 21. 05. 2003 bol vklad záložného práva povolený správou katastra dňa 27. 05. 2003 pod č. V X. a obe zmluvy o zabezpečovacích prevodoch vlastníckych práv na nehnuteľné a hnutel'né veci zo dňa 28. 07. 2003 boli realizované v prospech žalovaného v čase od 31. 10. 2003 do 24. 11. 2003), je nepochybne preukázané, že všetky spomenuté úkony evidentne viedli k ukráteniu konkurzných veriteľov a ich cieľom bol prechod celého majetku A. na žalovaného, teda Obec J.. Bez povšimnutia nemôže zostať ani skutočnosť, že v prospech preukázania úmyslu ukrátiť konkurzného veriteľa, okrem iného, svedčí aj nejasné ustanovenie čl. III bodu 1 Zmluvy o nájme dopravného mechanizmu zo dňa 29. 10. 2001 týkajúce sa dohodnutého nájomného vo výške 250 Sk za každú hodinu počas trvania nájmu. Zo znenia tohto ustanovenia zmluvy nie je totiž zrejmé, či bolo vôľou účastníkov zmluvy dohodnúť si nájomné vo výške 250 Sk za každú hodinu nájmu, t. j. iba za čas, keď dopravný mechanizmus skutočne vykonával prácu, alebo aj za čas, keď dopravný mechanizmus prácu

nevykonával, t. j. 24-hodinový nájom za jeden deň. Vystavená faktúra č. 13/2003 zo dňa 02. 05. 2003 a následné zabezpečenie pohľadávky z nej vzniknutej v sume 2 466 000 Sk troma zabezpečovacími zmluvami, však svedčia o uplatnení druhej alternatívy počítania doby nájmu, ktorú nemožno vyhodnotiť inak, ako tým, že sa ňou sledovalo umelé vytvorenie dlhu vo výške takmer 2,5 mil. Sk, teda jednoznačný úmysel ukrátiť svojho konkurzného veriteľa spolu s vedomosťou druhej strany o tomto úmysle.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, k záveru, že napadnutý rozsudok je zákonný a správny. Súd prvého stupňa v prejednávanej veci dostatočne zistil všetky rozhodujúce skutočnosti a rozhodol vecne správne. Stotožňujúc sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Zároveň sa, v zmysle § 219 ods. 2 OSP, neobmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ale na zdôraznenie ich správnosti doplnil ďalšie, vyššie uvedené, dôvody.

V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal, podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP v sume 331,94 Eur spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku za podanie odvolania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustné odvolanie.

V Bratislave 30. septembra 2009

JUDr. Jozef Štefanko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: L. B.

Odstránené: Lucia

Odstránené: Blažičková